

dericia, der kan købe Jorderne. Og vil Fredericia Kommune ikke købe dem, saa kommer der ikke noget som helst ud af dette Lovforslag. Men netop ogsaa af den Grund kan jeg ikke finde noget som helst forsvarligt i at vedtage Loven og saa søje en Ændring til som den, det ærede Medlem fra Fredericia talte om. Det ærede Medlem vilde have en politisk og konstitutionel, ganske kurios Ændring ind i Lovforslaget. Denne Ændring skulde gaa ud paa, at vi nu skulde vedtage Loven, som den er, men saa skulde der staa i den, at der dog ikke kommer noget ud af denne Lov, før vi vedtage igen en ny Lov eller rettere en ny Beslutning! Thi det er det, det ærede Medlem vil: først skulle vi vedtage denne Lov, bagefter skal der saa plejes Forhandlinger mellem Ministeriet og Fredericia Kommune, og ud af dette skal der komme en Overenskomst, der skal herind og undergives to Behandlinger i begge Ting og tilsidst sanktioneres af Hans Majestæt Kongen. To Love, eller rettere en Lov og en Beslutning, der fremtræder som Lov, for denne Handel, synes jeg, er for meget af det gode. Hvorfor tage Sagen saa højtideligt? Nu have disse Jorder ligget i saa lang Tid, og nu har Landstinget givet sig saa overordentlig god Tid til at forhandle Loven i Vinter, saa vi kunne vel ogsaa saa Tid til at sætte os ind i denne Sag. Var det ikke rigtigst at foretage disse Forhandlinger med Kommunen først og saa Kommunens Tilbud først og saa høre, om det høje Ministerium kan sanktionere Kommunens Tilbud. Lad os saa det i Orden først og saa vedtage det, saa slippe vi for al den Ulejlighed med denne Lov; naar vi skulle have en Lov eller en Beslutning, der har Lovs Kraft, bagefter, hvorfor skulle vi saa vedtage Loven her? Det er, som den ærede Minister ganske rigtig sagde, et temmelig stort Indsvøb, som Sagen ikke er værd. Nej, jeg tror, at det ærede Medlem fra Fredericia (Dusen) gavner den Sag affurat lige saa meget ved at lade den blive undersøgt og saa en endelig Afgørelse her i Tinget. Naar jeg har talt saa meget, som jeg har, er det ikke for at være imod Fredericia Kommune, paa ingen Maade, jeg har ogsaa talt for, at vi saa hurtigt skulde af med Fredericia Fæstning, som det overhovedet er muligt at komme, nemlig derved, at vi lade den Sag overgaa til de civile i

Stedet for de militære Myndigheder. Men kunne det ærede Medlem og jeg saa ikke blive enige om at foretage Forhandlingerne, før vi beslutte, i Stedet for, som det ærede Medlem ønsker, at vi skulle: først beslutte, saa forhandle og saa bagefter igen beslutte. Slikt Omsvøb forstaar jeg overhovedet ikke, at vi skulle være med til.

Dusen: Naar det ærede Medlem (A. Sørensen) begyndte med en Hensigelse til mig om, at vi skulde lade staa hen, hvem der bedst kan sætte sig ind i en Sag, er det i og for sig ikke det. Spørgsmaalet drejer sig om mellem det ærede Medlem og mig: at kunne sætte sig ind i en Sag. Nej, det jeg bebrejdede det ærede Medlem var ikke, at han ikke kunde sætte sig ind i en Sag, tværtimod! Nej, jeg sagde til det ærede Medlem, uden egenlig at bebrejde ham det, at det ærede Medlem talte om en Del Ting derovre, han ikke vidste Bested med og ikke kunde vide Bested med, fordi hverken Betænkningen eller Lovforslaget giver nogen Bested om det, og fordi det ærede Medlem ikke er saa stedlig kendt, at han kan vide nogen Bested derom. Det er alt det, jeg har sagt til det ærede Medlem og ikke noget om, at han ikke kunde sætte sig ind i en Sag. Men naar det ærede Medlem saa sagde, at jeg i Sagens Interesse skulde gaa ind paa hans Forslag, og siden meget vidtløstlig udviklede, at det, vi nu have at gøre efter mit Forslag, er først at vedtage en Lov nu og saa pleje en hel Del Forhandlinger med Fredericia Kommune, og efter at disse Forhandlinger være plejede, vedtage ikke Lovforslaget men en Beslutning eller to Beslutninger, eller paa hvilken kunstig Maade det nu var, at det ærede Medlem fik hele denne Sag stillet frem og lavet i Orden, saa er det slet ikke min Mening, at vi skulle gøre noget saa kunstigt i den Henseende, for at det kan saa Lovgivningsmægtens Godkendelse. Nej, jeg mener, at hele Historien ikke er større end, at mit Ændringsforslag kun gaar ud paa, at hele Sagen faar sin Godkendelse paa Finansloven, og at man ikke skal lave hele den Historie, som det ærede Medlem mente, vi skulde have sat i Gang for at faa en saadan Godkendelse. At man først absolut skal forhandle med Kommunen og siden vedtage